

Pauli Ellefsen p/f
Statsaut. revisor

Deildarleiðari

Fyri ein av kundum okkara, ein størri handil innan byggivinnuna, verður søkt eftir deildarleiðara.

Starvið

Starvið fevnir um leiðslu av byggimarknaðardeildini, herundir útbýggjan og tillagan av konseptum, innkeypi, kundatænastu, starvsfólkamenning v.m.

Talan er um eitt starv við nógvum spennandi avbjóðingum, í eini vinnugrein sum er í støðugum vøkstri, samstundis sum harða kappingin vil seta stór krøv til tinni leiðsluevni.

Lønin verður ásett eftir avtalu.

Umsøkjarin

Tann, ið settur verður skal hava viðkomandi útbýgving, ella grundleggjandi kunnleika til handil, serstakliga innan detail. Krøv verða sett til evni at færa samráðingar við leverandørar og fyriskipan av innanhýsis/uttanhýsis marknaðarføring.

Enskt og danskt í skrift og talu eru krøv til umsøkjaran, eins og umsøkjarin má hava evni at leiða, fyriskipa og hava eftirlit við einum arbeidsplassi.

Royndir innan yrki er ein fyrimunur, men ikki eitt krav.

Umsóknin

Umsókn verður at senda til KPMG Pauli Ellefsen p/f skjótast gjørligt og í seinasta lagi innan 23. januar 1998.

Nærri upplýsingar fáast við at venda sær til Paula Ellefsen ella Annfinn Simonsen.

Postmaga 3258, FR-110 Tórshavn,
Tlf. 14944, Fax 16307

Jarðarstykki til sølu

Ognin, matr. nr. 1160 e, Tórshavn, óbygt jarðarstykki til viddar 6.749 m², ið liggur "uppi á Miðhorni" í Flatnahaga (í Havnardali), verður við hesum lýst til sølu.

Áhugað kunnu venda sær til Føroya Banka í Tórshavn, tlf. 11350, lokal 2161 ella 2114.

FØROYA BANKI

RUSTVIÐGERÐ

Lat ikki bil tygara rustfarast og missa virði.

Vit rustviðgera bil tygara eftir FDM skipanini og virðini vara.

Ivan Johansen Bilar

Hoyviksvegur 63 · FR-110 Tórshavn
Tlf. 13666

Nøkur orð um vilstar kúlur

Jóannes Nielsen rithøvundur hevur í grein í Sosialinum 6. januar eina av sínum eyðkendu bersøgnu viðmerkingum. Hann hugleiðir um politikk, vinnulív, kreppu, privatisering, list og listastuðlar, genir, ættarsøgu og framtíð føroyinga sum tjóð. Væl og skemtiliga verður tikið til orðanna. Skotið verður við skorpum, og sanniliga ikki við titlingabyrsu. Tey flestu skotini raka óivað so meint, sum tey eru ætlað, og eg skal ikki gera viðmerkingar til heildarniðurstøðuna - vit er øll í døpurhuga av teirri ólukkuligu støðu. Føroyar eru komnar í, og av tí dirvisloysi og ráðaløysi, ið nú valdar. Jóannes sigur okkum tann ræðuliga sannleikan á vreiðunnar degi.

Men okkurt skotið rakar langt við síðuna av, og hóast vit eru von við, at ósek eisini verða særð av kúlum, tá ið ein vreiður maður fæst við maskinbyrsu, so fari eg at gera viðmerkingar til nøkur av hesum vilstu skotum. Okkurt skot er beinleiðis margháltligt - eitt nú, at tað er skeiðt at skriva ættarsøgur og bygðarsøgur, tí tær gera so stóran skaða. Men pláss verður ikki til at taka tey høglini upp í hesi viðmerking.

Eftir mínum tykki fløkir Jóannes á óhepan hátt eitt ummáli av størum listaverki, ið Torbjørn Olsen málaði í 1996, upp í essay sít: Altartalvan í Haldarsvíkar kirkju er »tað higartil mest sjáldsama, ella í hvussu so er, mest originala útslit á føroysku kreppuni«. Sum tú kanst siga tað, Jóannes! Eg loyvi mær at triva í tættir í ummálinum: »Motivið er rættlaga traditionelt - ja, so sanniliga. Myndevnið *Hin heilaga kvøldmálidin* er óivað eitt tað mest brúktu yvirhøvur í okkara vesturlendsku mentan í hvussu so er tey seinastu 1400 árin. Vit kenna tað úr hundradvísi av halgiðum longu í fornkirkjuni og tíðliga í miðöld. Í renessansuni kundu kvøldmálidin málningarnir teljast í túsundum. Nú skilji eg ikki, hvussu Jóannes kann leggja Torbjørn undir at hava kopierað Michelangelo - eg kenni satt at siga ikki nakra kvøldmálidin eftir hann, ið Jóannes kann sipa til. Men altartalvan hjá Torbjørn er ein rættlaga fri parafrasa yvir tann gitna

veggjamálningin eftir Leonardo da Vinci frá 1496-97 í Castello Sforzesco í Milano - eitt av heimslistarinnar høvudsverkum. Og Torbjørn nevnið eisini málning sín *Heilaga Kvøldmálidin*. Hugkveiging: *Leonardo Da Vinci*. At gera parafrasu er vælkennt í myndlistahæiminum, eins og umyrking ella leyslig týðing í skaldahæiminum. Hetta hevur als einki við kopiering at gera, og ein og hvør, ið kennir verkið hjá Leonardo og hevur minstu hylling á myndlist kann siggja, at verkið hjá Torbjørn er sera persónligt og sjálvsstøðugt, og ber ikki á brá at vera avmynding. Men júst hugkveiging.

Myndevni - motivini - í heimslistini eru í roynd og veru ótrúliga fá, og tí eru tey eisini øll á ein hátt meira ella minni traditionel. Men myndevnið er eitt - listin er tað, ið um ræður. Ein skál við appelsinum ella ein genta, ið vaskar hár fara at vera góð myndevni, so leingi appelsinir og gentur eru til. Listafólk eru ymisk, hvør leggur dent á sít. Jóannes hevst at Torbjørn, at hann hugsar um symbolvirði - har fer hann skeivur, tað kundi Torbjørn als ikki funnið uppá. Men at Torbjørn Olsen ikki leggur dent á sálárliga dygd, tað er rætt. Men hann hugsar nú einaferð meira málandi, og innarlígeit kemur annan veg. Torbjørn Olsen er *litamálari* - hann hevur serliga kenslu fyri litum, og hann hevur eisini serligar gávur at komponera við litflatum. Altartalvan í Haldarsvík er ein sera væleydnað kompositión, har litir, formar og stillar rørsur ganga upp í eina góða heild. Hon er sostatt eitt gott listaverk, og av tí stendst djúp kensla og innarlígeit. »Eg haldi ikki, at tað ber til at lesa nakra djúpa religiøsa kenslu burtur úr málninginum« - tað er sjálvsagt ein tulkingar-spurningur, sum hevur nakað við trúgv at gera. Sum Tróndur gamli segði á sinni: »Kreddurnar eru so ymiskar«. Men kirkjufólk ið í Haldarsvík hevur nú fingið eitt høvuðsverk í føroyskari málningalist í sít hús - tað er í øllum førum eitt vælsignisli.

Eitt korn hevur Jóannes funnið. Lýsingin av Judasi - »døkki yvir-kroppurin við sínum kreptu ørmum, minnir

um frambeinini á eini sperdari rottu, tilbúgvinn at leypa á« - er beinrakin. Tað, hann sigur um, at »dyrkan av tí reina, síðiliga, nossliga og vakra« kann vera eitt vandamál, ið hóttir við at kvala listina, er eisini gott og rætt. Men tað merkir ikki, at vakurleikin ikki er til - honum fáa vit ikki forkomið, hvussu syrgiligt politiska støðan enn er. Vakurleikin í hesi altartalvu er eftir mínum tykki als ikki tómur, men vellir stórbærur fram úr eini stórt hugsaðari kompositión.

Nú skal eg taka upp annan tátt - um tað at stuðla list. Ja, her ber til at skjóta. Hvat stuðli til skapandi listafólk viðvíkur, er føroyskur politikkur síðan 1948 ein skomm. Ein keld og kynisk misnýtsla av hugagóðum idealistum, ið ofra sít hjartablóð til tess at menna okkum sum tjóð. Tá ið heima-stýrið kom í 1948, yvirtóku politikkararnir *mentamál*. Hví yvirtóku teir júst hesi mál, men ikki skúlumál? Sjálvsagt, tí teir ætlaðu sær ikki at brúka eitt oyra. Listafólkini arbeiddu jú ókeypis. Tey yrktu, skrivaðu og málaðu, spældu sjónleik og tónleik - hetta gekk jú av sær sjálvum. Gamaní, fyri skomm skyld kom eitt eiti av einum mentanargrunni, hann var ongantíð annað enn ein pínigur og ein háð. Onkur slunkin og pírín bókmentaprisur.

Okkara donsku vinir varnaðust brátt, hvussu føroyingar misrøktu sína skyldu móti listafólkunum. Og teir hava verið fúsir at hjálpa. Danska mentamálaráðið virkar ikki í Føroyum, tí mentamál hava vit yvirtikið. Tey skiftandi stýrini fyri Statens Kunstfond vita væl, at tey eiga ikki at blanda seg uppí føroyskan »mentanapolitikk«, og at tað er ikki teirra uppgáva at stuðla her, men tey orka ikki at lata um seg ganga, at før-

oyska politiska valdið sleppir sínum dugnaligu listafólkum upp á fjall. Eitt slíkt barbari kanst tú sjálvsagt ikki hava í einum mentaðum ríki. Og sum tú veitst, Jóannes, hevur hesin grunnur stuðlað mongum føroyskum listafólkum gøgnum árin. Eg sigi ongan illa fyri at taka ímóti (tað havi eg sjálvur gjørt), men hetta er í roynd og veru dupult-moralskt og vanæruligt. Vilja vit ikki stuðla okkara listafólkum, eiga vit at gera eina avtalu við Danmark, um at teir yvirtaka hendan part av mentamálinum aftur - veit meintu einki við teimum. Men í góðum heimastýrisanda lást politikkar okkara sum einki. Danir betala, er so ikki alt í lagi? »Heimastýrislógir er góð« sigur okkara størsti politiski flokkur - »vit siggja onga orsök til at broyta hana«.

Her kundi ein skotið farið - men hvørjum skýtur Jóannes Nielsen eftir? Helga Fossádal! Eftir einum av teimum fáu røttu listastuðlunum - mænenunum - vit hava í dag (kanska tí einasta). Mangur myndlistamaður man standa ovfarin og spurin eftir hesa grein. »Í nógv ár hevur hann verið eitt slag av tæmastumanni fyri føroyska málningalist«. Hetta veit eg einki um - føroysk list hevur ongan tæmastumann. Men hesin idealistur hevur stuðlað og hjálpað bæði her og har - fúsir, góður í ráðum og stórtøkin. Hann hevur veitt listafólkum innivist, givið teimum arbeidsumstøður og arbeidssfríð. Eg skal siga so mikið vegna føroysk myndlistafólk, at hevði hann ikki verið, hevði mangt verið ógjørt. Og til tey speirekandi og niðrandi orðini um, at Helgi vil »bjarga sær eitt standipláss í søguni«, skal eg siga, at tað eyðkennir Helga, at hann altíð stuðlar ljóðlaga. Hann vildi heldur ikki hava kunngjørt, at hann hevði givið heimbygd síni eina altartalvu, sum ein listamaður, ið eisini er ættaður úr Vík, hevði málað.

»Fyri alt í verðini mugu vit gevast við at grenja«. Væl sagt, Jóannes.

Bárður Jákupsson